

Respect pentru oameni și cărți

De același autor:

Proscrisul. Povestea lui Robin Hood

michael morpurgo
regatul lui
Kensuke

Traducere din limba engleză

MIHAILOA BURUIANĂ

MICHAEL MORPURGO este unul dintre cei mai îndrăgiți autori de cărți pentru copii din Marea Britanie. A scris peste o sută de romane și a câștigat numeroase premii, printre care Smarties Award, Blue Peter Book Award și Whitbread Award, iar în 2006 i s-a acordat Ordinul Imperiului Britanic. Poveștile sale au fost adaptate de multe ori pentru scenă sau pentru micul ecran, iar între 2003 și 2005 a fost Children Laureate, rol care l-a purtat prin toată Marea Britanie ca să le inspire copiilor bucuria de a citi povești.

În seria de autor Michael Morpurgo vor mai apărea: *Un vultur în zăpadă*, *Arthur: Marele Rege al Britaniei*, *Beowulf*, *Fluturele-Leu și Sir Gawain și Cavalerul Verde*.

nemi

CUPRINS

CAPITOLUL 1 – PEGGY SUE	7
CAPITOLUL 2 – APĂ, APĂ PESTE TOT	21
CAPITOLUL 3 – JURNAL DE BORD	27
CAPITOLUL 4 – GIBONI ȘI FANTOME	41
CAPITOLUL 5 – EU, KENSUKE	62
CAPITOLUL 6 – ABUNAI!	76
CAPITOLUL 7 – TOT CE A SPUS TĂCEREA	89
CAPITOLUL 8 – TOȚI SUNT MORTI ÎN NAGASAKI....	105
CAPITOLUL 9 – NOAPTEA TESTOASELOR	117
CAPITOLUL 10 – VIN UCIGAŞII	130
<i>Post-scriptum.....</i>	147
<i>Glosar.....</i>	149

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

PEGGY SUE

Am dispărut cu o noapte înainte să împlinesc doi-sprezece ani. Pe 28 iulie 1988. Abia acum pot să spun întreaga poveste extraordinară, povestea adevărată. Kensuke m-a pus să promit că nu voi spune nimic, absolut nimic, cel puțin zece ani de atunci înainte. Aceasta a fost aproape ultimul lucru pe care mi l-a zis. Am promis și, din cauza aceasta, am fost nevoit să trăiesc o minciună. Am lăsat minciunile adormite să doarmă în continuare, dar acum au trecut mai mult de zece ani. Am terminat școala, facultatea, și am avut timp să mă gândesc. Familiei și prietenilor mei, pe care i-am înșelat prea multă vreme, le sunt dator cu adevărul despre îndelungata mea dispariție, despre întoarcerea mea din morti.

Dar mai există un motiv pentru care trebuie să vorbesc acum, unul mult mai bun. Kensuke a fost un om minunat, un om bun, și mi-a fost prieten. Vreau ca lumea să-l cunoască aşa cum l-am cunoscut eu.

Până la aproape unsprezece ani, când a sosit scrisoarea, viața mea era pur și simplu normală. Eram patru în casă: mama, tata, eu și Stella – adică Stella Artois, câinele meu ciobănesc alb și negru, cu o ureche ridicată și una pleoștită, care mereu părea să știe dinainte ce urma să se întâpte. Dar nici măcar Stella nu ar fi putut să prevadă felul în care scrisoarea aceea avea să ne schimbe viațile definitiv.

Uitându-mă acum în urmă, primii ani ai copilăriei mele au avut ceva repetitiv, asemănător. În fiecare dimineață mergeam spre „școala de maimuțe”. Așa îi zicea tatăl meu, din cauza copiilor care scoteau sunete nearticulate, tipau și stăteau atârnăți cu capul în jos la locul de joacă. Și, oricum, pentru el eu eram „față de maimuță” mereu, adică atunci când era în dispoziție jucăușă, ceea ce se întâmpla adesea. Școala, de fapt, se numea St Joseph și eu eram fericit acolo, în orice caz, în cea mai mare parte a timpului. După ce terminam orele, în fiecare zi, indiferent de vreme, mă duceam pe terenul de recreere ca să joc fotbal cu Eddie Dodds,

cel mai bun prieten al meu din toată lumea, și cu Matt și Bobby și toți ceilalți. Era noroi acolo. Dădeai cu șutul în mingea și, unde ateriza, acolo rămânea. Aveam echipa noastră, „Vagabonzi” ne ziceam, și eram și buni. Echipele care jucau la noi în deplasare se așteptau, dintr-un motiv oarecare, ca mingea să sară, dar până își dădeau ele seama că nu era aşa, noi deja aveam un avantaj de două-trei goluri. Când jucam noi în deplasare, nu eram la fel de buni.

În fiecare weekend, livram ziarele de la magazinul din colț, care îi aparținea domnului Patel. Strângeam bani să-mi cumpăr o bicicletă de munte. Voiam să merg cu bicicleta pe munte, sus la mlaștini, cu Eddie. Necazul era că tot ce economiseam, cheltuiam. Și acum fac la fel.

Îmi aduc aminte că întotdeauna duminicile erau speciale. Mergeam cu toții la lacul de acumulare, să ne plimbăm cu șalupa, iar Stella Artois lătra de zor la celelalte bărci, de parcă nu aveau niciun drept să fie acolo. Tatălui meu îi plăcea tare mult, zicea el, pentru că aerul era curat și proaspăt, fără praf de cărămizi. El lucra la fabrica de cărămizi. Era înnebunit și după bricolaj. Nu exista ceva pe care să nu poată să-l repare, chiar dacă nu avea nevoie de reparații. Așa că în barcă se afla în elementul lui. Mama, care lucra cu jumătate de normă în birourile aceleiași fabrici de cărămizi,

se desfăta și ea atunci. Îmi aduc aminte cum, odată, când stătea la cârmă, și-a dat capul pe spate să simtă vântul și a inspirat adânc. „Asta e!” a strigat ea. „Așa trebuie să fie viața! Minunată, pur și simplu minunată!” Tot timpul purta șapca albastră. Ea era căpitanul, nu exista nicio îndoială. Dacă era vreo briză pe acolo, o găsea și profita de ea. Avea instinct pentru așa ceva.

Am petrecut niște zile fantastice pe apă. Ieșeam când era vremea rea, când nimeni altcineva nu mai îndrăznea, și treceam pe deasupra valurilor, abia atingându-le, înveseliți de viteza, de bucuria pură de a ne afla acolo. Si chiar dacă nu era nicio adiere de vânt, nu ne supărăm. Uneori, eram singura barcă de pe tot lacul. Atunci doar stăteam și pescuam – aproape, eu eram mai priceput la pescuit decât ei doi –, iar Stella Artois se ghenuia în spatele nostru în barcă, plăcândă de toată treaba, pentru că nu avea la cine să latre.

Apoi a sosit scrisoarea. Stella Artois a zdrențuit-o de îndată ce a alunecat prin fanta pentru scrisori. Avea găuri în ea și era umedă, dar am reușit să o citim. Fabrica de cărămizi urma să se închidă. Amândoi părinții erau disponibilizați.

În dimineața aceea, am luat micul dejun într-o tacere îngrozitoare. După aceea, nu ne-am mai dus niciodată cu barca duminica. Si nu a fost nevoie să întreb de ce.

Amândoi încercau să-și găsească de lucru în alte părți, dar nu se găseau locuri de muncă.

Încet-încet, casa noastră a fost cuprinsă de tristețe. Uneori, când veneam acasă, ei nici măcar nu vorbeau. Se certau mult, pentru toate fleacurile, iar înainte nu fuseseră așa. Tatăl meu nu mai repara lucruri prin casă. Abia dacă mai stătea pe acolo, oricum. Dacă nu își căuta de lucru, era la cărciumă. Când era acasă, nu făcea decât să răsfoiască la nesfârșit reviste de iahting și nu spunea nimic.

Am încercat să stau cât mai mult pe afară și să joc fotbal, dar Eddie s-a mutat din oraș, pentru că tatăl lui își găsise de lucru undeva în sud. Fără el, fotbalul nu mai era la fel. „Vagabonzi” s-a destrămat. Totul se năruia.

Apoi, într-o sămbătă, când m-am întors de la distribuitorul ziarelor, am găsit-o pe mama plângând în capătul scărilor. Fusese atât de puternică întotdeauna! Nu o mai văzusem niciodată așa.

– Cerșetor neghiob, a îngăimat ea. Taică’ tu e un cerșetor neghiob, Michael, să știi.

– Ce a făcut? am întrebat-o.

– A plecat, mi-a zis ea și am crezut că plecase de tot. Nici n-a vrut să audă de argumente, nu, nu. A zis că are el o idee. N-a vrut să-mi spună ce, numai că

a vândut mașina, că ne mutăm în sud și că se duce să caute un loc pentru noi.

Am fost ușurat și destul de bucuros, de fapt. În sud eram probabil mai aproape de Eddie. Mama a continuat:

– Dacă își închipuie că plec din casa asta, ascultă-mă pe mine, o să aibă încă o surpriză.

– De ce nu? am zis eu. Nu au mai rămas prea multe aici.

– Păi e casa, în primul rând. Apoi Buni și școala.

– Mai sunt și alte școli, am completat eu.

Atunci s-a înfuriat tare de tot, mai tare decât o văzusem eu înfuriindu-se vreodată.

– Vrei să știi ce a pus capac? a țipat ea. Tu, Michael, când ai plecat să-ți duci ziarele azi-dimineață. Știi ce a zis taicătu? Las' că-ti zic eu! „Știi ceva?” a zis el. „În casa asta e un singur salariu amărât, banii lui Michael de pe ziare. Cum crezi că mă simt eu, ha? Fiul meu are unșpe ani. El are de lucru, iar eu nu.”

S-a oprit câteva momente, apoi a continuat cu ochii plini de lacrimi mânoioase.

– Eu nu mă mut, Michael. Aici m-am născut. Și nu plec nicăieri. Nu mă interesează ce spune el, nu plec.

Eram de față când a sunat telefonul, peste o săptămână sau cam aşa ceva. Știam că era tata. Mama vorbea

foarte puțin, așa că nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Abia pe urmă mama m-a luat deoparte și mi-a povestit.

– Pare diferit, Michael. Adică, așa cum era înainte, pe vremuri, când l-am cunoscut eu. A găsit un loc pentru noi. „Faceți-vă bagajele și veniți!”, a zis. În Fareham. Undeva lângă Southampton. „Chiar lângă mare”, a zis. E ceva foarte diferit la el, să știi.

Într-adevăr, tatăl meu părea schimbăt. Când am coborât din tren, era acolo, ne aștepta, cu ochii luminosi din nou și râzând întruna. Ne-a ajutat cu valizele.

– Nu-i departe, a zis el ciufulindu-mă. Stai să vezi, față de maimuță! M-am ocupat de toate. Și n-are rost să încercați vreunul să mă descurajați. M-am hotărât.

– În legătură cu ce? am întrebat eu.

– O să vezi, mi-a spus el.

Stella Artois a luat-o la fugă înaintea noastră, cu coada pe sus, fericită. Toți ne simțeam așa, cred.

Până la urmă am luat un autobuz, pentru că valizele erau prea grele. Când am coborât, eram chiar pe malul mării. Nu păreau să fie case nicăieri, numai un port de iahturi.

– Ce facem aici? a întrebat mama.

– Vreau să cunoașteți pe cineva. O prietenă bună. O cheamă Peggy Sue. Abia așteaptă să vă cunoască. I-am povestit mereu despre voi.

Mama s-a încruntat la mine, nelămurită. Nici eu nu înțelegeam mai multe. Tot ce știam cu siguranță era că tata o făcea dinadins pe misteriosul.

Ne-am chinuit cu valizele, în timp ce pescărușii țipau pe deasupra noastră, catargele iahturilor se loveau unele de altele, iar Stella lătra la toate, până când, într-un final, tata s-a oprit chiar lângă o pasarelă care ducea spre un iaht strălucitor, albastru închis. A lăsat valizele jos și s-a întors spre noi. Avea un zâmbet până la urechi.

– Asta e, a zis el. Să fac prezentările: ea e *Peggy Sue*. Noua noastră casă. Ei?

În condițiile date, mama a reacționat destul de bine. Nu a țipat la el. Doar a devenit foarte tăcută și a rămas tăcută tot timpul cât a durat explicația lui, jos, în bucătărie, la o ceașcă de ceai.

– N-a fost ceva nechibzuit, să știi. M-am gândit la asta multă vreme, toți anii ăia cât am lucrat în fabrică. Bine, poate că pe vremea aia doar visam la asta. E ciudat, dacă stai să te gândești: dacă nu-mi pierdeam slujba, n-ăș fi avut curajul să fac nici într-o mie de ani.

Știa că nu vorbea prea clar.

– Bine, uite la ce m-am gândit. Ce ne place nouă cel mai mult? Să navigăm, nu-i așa? Nu ar fi minunat, m-am gândit eu, dacă am putea să plecăm și să navigăm în jurul lumii? Sunt oameni care au făcut asta.

Navigat pe ape albastre, aşa îi zice. Am citit despre asta în reviste. Cum ziceam, la început, a fost doar un vis. Apoi, am rămas fără slujbă și n-aveam nicio șansă să-mi găsesc altceva. Ce mi-am zis eu atunci? Du-te și caută-ți de lucru. Și de ce nu o barcă? Avem banii de disponibilizare, aşa puțini câțiva sunt. Mai avem ceva economii și banii pe mașină. Nu e o avere, dar e destul. Ce să fac cu ei? Aș putea să-i bag pe toți la bancă, cum au făcut și ceilalți. Dar pentru ce? Doar ca să-i văd cum se împuținează până nu mai rămâne nimic din ei? Sau, m-am gândit, aș putea să fac ceva cu adevărat deosebit cu ei, un lucru unic în viață: am putea să navigăm în jurul lumii. Africa. America de Sud. Australia. Pacificul. Am putea să vedem locuri la care doar am visat până acum.

Noi stăteam acolo absolut uluiți.

– A, știi la ce vă gândiți, a continuat el. Vă gândiți că până acum n-am navigat decât pe lacul de acumulare, cu șalupa. Vă gândiți: a înnebunit, a luat-o razna. Vă gândiți: e periculos. Vă gândiți: o să fim lefteri. Dar m-am ocupat de toate. M-am gândit până și la Buni, ce zici de asta? N-o să fim plecați pentru totdeauna, nu-i așa? O să fie aici când ne întoarcem, nu? E foarte sănătoasă. Avem banii. Am făcut calculele. Ne antrenăm șase luni. O să fim plecați un an, poate opt-sprezece luni, cât ne țin banii. O să facem asta în siguranță,

asa cum trebuie. Mami, tu-ți iezi certificatul pentru navigare pe iahturi. A, nu v-am zis? Nu v-am zis, așa-i? Mami, tu o să fii căpitanul. Eu o să fiu secundul și omul bun la toate. Michael, tu o să fii musul, iar Stella, ei bine, Stella poate să fie pisica bărcii.

Era așa de entuziasmat că rămânea fără suflu.

– O să ne antrenăm. Facem câteva curse, traversăm canalul spre Franța, poate ajungem și în Irlanda. O să ajungem să cunoaștem barca asta ca pe propriile buzunare. Are aproape treișpe metri. Bowman, cea mai bună marcă, cel mai bun design. Cea mai sigură din lume. M-am interesat. Peste șase luni, plecăm în jurul lumii. O să fie aventura vietii noastre. Singura noastră sansă. N-o să mai avem altă ocazie. Ce ziceti?

- Ex-ce-lent, am răsuflat eu și exact asta și gândeam.
- Și eu o să fiu căpitanul, zici? a întrebat mama.
- Da, să trăiți! a râs tata și a salutat-o în glumă.
- Cum rămâne cu școala lui Michael? a continuat ea.
- M-am gândit și la asta. Am întrebat la școala locală de aici. Totul e aranjat. O să-i cumpărăm toate cărțile care îi trebuie. O să-l învăț eu. O să-l înveți tu. O să înveți și singur. Și ascultă la mine: în doi ani pe mare, o să înveți mai multe decât ar învăța vreodată în școala aia de maimuțe. Promit!

Mama a luat o gură de ceai și a încuviințat în tacere.

– Bine, a zis ea și am văzut că zâmbea. De ce nu? Hai să-o facem. Cumpăr-o! Cumpără barca.

– Am cumpărat-o deja, i-a răspuns tata.

Sigur că era o nebunie. Știau și ei, știam și eu, dar pur și simplu nu conta. Gândindu-mă acum la asta, probabil a fost un fel de inspirație venită din disperare.

Toată lumea ne-a avertizat să nu facem asta. Buni a venit în vizită și a rămas la bord. Totul era atât de ridicol, a zis ea, nesăbuit și irresponsabil. Parcă i se încasera toate corăbiile. Aisberguri, uragane, pirați, balene, petroliere enorme, valuri imense – punea tot răul în față, crezând că dacă mă va însăşimânta pe mine, îi va însăşimânta suficient pe mama și pe tata încât să renunțe. Pe mine a reușit să mă îngrozească, dar nu am arătat asta niciodată. Ceea ce nu înțelegea ea era că pe toți trei ne legă deja o nebunie comună. Eram hotărâti să plecăm și nimeni și nimic nu ne putea opri. Făceam ce făceau oamenii în basme. Plecam în căutare de aventuri.

La început, totul s-a desfășurat așa cum planuise tatăl meu, numai că antrenamentul a durat mult mai mult. În curând, am aflat că manevrarea unui iaht de aproape treisprezece metri nu era ca și cum ai fi navigat cu șalupa, doar că într-o barcă mai mare. Aveam ca instructor un marinări bătrân, cu perciuni, de la clubul de iahturi, Bill Parker (noi îi ziceam „Bill Lipitoarea”,